

שאלה ספרים ופתיח

שובו בנים שובבי"ם

ופריו מתוק לחכי

רשמי רשדותא

"שובו בנים שובבי"ם"

**ליקוט נפלא בעניני השובבי"ם, משובצים וערוכים,
כציצים ופרחים, מוח ולב מלהיבים, לעבוד השי"ת בנעימים**

בימים אלו שקורין את הפרשיות של יצי"מ אפשר לצאת מכל המיצרים ולזכות לגאולה בכ"ל לילות ובפרטיות.

[ספה"ק]

בימים אלו התפילה מתקבלת כבימי עשרת ימי תשובה.

[ר' אהרן מזיטומיר]

על הלשון "שובו בנים שובבים"

נאמר על "אחר", כדאי' בגמ' חגיגה שיצא כרוז עליו "שובו בנים שובבים חוץ מאחר", ולכאורה הלא "לא ידח ממנו נדח" וכל אחד באשר הוא יכול לשוב בתשובה להשי"ת, אלא הביאור בזה הוא, שרצו לנסותו מן השמים, שיהיה לו קשה יותר ולא יתנו לו סייעתא דשמיא מלעילא לעורר אותו לתשובה, אבל זה וודאי שאם רק ירצה באמת, יכול גם הוא לשוב בתשובה, ואח"כ יוחזר לו ההתקרבות להקב"ה.

[בשם החפץ חיים]

שובו בנים שובבי"ם "חוץ מאחר", אפי' מי שהוא בבחינת חוץ ואחר, יכול לתקן הכל.

[האר"י הק']

אי' בזוה"ק שבת קול יוצאת בכל יום ומכרזת ואומרת שובו בנים שובבי"ם, והכוונה בזה הוא: שובו בנים בכח השפעת הקדושה והטהרה שזכיתם לקבל בימי השובבי"ם.

[שם]

גודל רום מעלתם

העולם לא יודעים את גודל מעלת ימי השובבי"ם שהוא אוצר נפלא.

[לב שמחה]

בשובבי"ם כל מה שעושים מתקבל יותר ברחמים מבכל השנה.

[המגיד להבית יוסף]

כל יום מהשובבי"ם יש בו טהרה נפרדת שאין בחבירו.

[האר"י הק']

כל יום מהשובבי"ם הוא אור בפני עצמו.

[הרה"ק ר' צדוק מלובלין]

שובבי"ם הוא אותיות שוב - בים, לפי שבימים אלו השי"ת משפיע ים של רחמים וחסדים, שיוכלו בני ישראל להתקרב אליו.

[רבי אהרן זיטומיר]

כפי מה שתיקן אדם את נפשו, ורחץ עצמו מלכלוכי עוונתיו, בימי השובבי"ם, כן זוכה לשפע גדול של שמחה בחודשי אדר וניסן וימי הספירה וקבלת התורה.

[קדושת לוי]

עניני עבודה השי"ת המיוחדים בימים אלו

תורה

איתא בספה"ק שבימי השובבי"ם הקדושים עיקר התיקון הוא ע"י לימוד התורה הקדושה ולא ע"י סיגופים וכו', ורמז לזה שובבי"ם בגימטריא ש"ס.

[כ"ק מרן אדמו"ר מטשערנאביל שליט"א]

כל משהו של התחזקות ביגיעת התורה"ק בימים אלו, זה מכבס ומטהר אותנו ונותן כח להבא.

[הרה"ק מאפטא והאגלי טל]

התמדת ויגיעת התורה"ק בימים נשגבים ונוראים אלו מתוך דביקות חיות ושמחה, הוא סגולה נפלאה לטהרת העיניים, לרחוץ את כל פגמי העיניים של העבר, וכן נותן כח גדול לשמור העיניים בטהרה מכאן ולהבא, ועי"כ אפשר להינצל מכל עינא בישא.

[הרה"ק מאפטא וראפשיץ, המגיד מטריסק והאבני נור]

תפילה

בימי השובבי"ם מהראוי ביותר לשפוך שיח צקון לחש לפני השי"ת בתפילות מעצמינו.

[הבני יששכר ועוד]

שפיכות הלב ודברי תחנונים לפני השי"ת בימים קדושים אלו מועיל אפילו לדברים שאין יו"כ מכפר.

[חסד לאברהם]

קדושה

מ"ב ימים אלו הם בבחינת מ"ב ערי מקלט, שהקריאה מעורר הזמן של יצי"מ, כמו אז שכל הנשמות שלנו היו שם, כל אחד נתהפך מבחי' מ"ט שערי טומאה, עד לבחי' פסקה זוהמתן, כן בכל שנה בזמנים אלו יורדים השפעות אלו שכל יחיד ויחיד יכול לצאת מטומאתו ולהיות בדרגה של פסקה זוהמתן.

[הרה"ק ר' צדוק מלובלין]

פרעה אותיות פה רע, והוא מלך על כל המיצרים והגבולות, כשנקדש את דיבורינו נצא מכל מיצרנו.

[ספה"ק]

ידוע מהזה"ק שבמצרים הדבור היה בגלות, ונכלל בזה שלא יכלו לדבר דיבורים של קדושה לפני אבשב"ש, וכשיצאו ממצרים היה "המעלך מארץ מצרים, הרחב פיך" שהדיבור יצא מהגלות, והכח הזה נתעורר כל שנה ושנה שנוכל לצאת ממצרי וגבולות דיבורינו, שנוכל לקדש את הפה בדיבורי תו"ת וקדושה.

[שפת אמת]

"ובכל שובבי"ם" כאשר מתמלאים עם כוחות של יציאת מצרים, עם אוצרות של טהרה, אוצרות להגביה את העיניים, לרוממם ולקדשם, השי"ת מבקש מאיתנו, שנקבע זמנים להכין כלים, ולמצוא גדרים וסייגים, מהלכים, עצות ואופנים, איך לשנה הבאה נגביה את העיניים להקדושה, כל אחד לפי גילו ומצבו, ועי"ז לקבל הטהרה.

[הרה"צ ר' צבי מאיר זילבערבערג שליט"א]

אמונה

בשבועות אלו יורדים השפעות נפלאות של אמונה שהרי קריאה מעוררת את הזמן. וכל עניני יצי"מ כולה הוא אמונה חזקה בהשי"ת שזה נמשך כל שנה בימי השובבי"ם הק' בהירות גדולה של אמונה שזו אחד מעיקרי התיקונים לימי השובבי"ם.

[ספה"ק]

ההתחזקות באמונה מועיל יותר מכל הסיגופים.

[הרה"ק ר' משה מקאברין - סוף ספר תורת אבות במכתב]

[מ"ב ימי השובבי"ם הם מ"ב ערי מקלט, נגד מ"ב תיבות שבפרשת ואהבת, שהמקלט לנוס מכל פיתויי היצר הוא ההתחזקות באמונה שהשי"ת אוהב אותנו ולעורר אהבתנו אליו.

[הרה"ק מלובלין]

כשיהודי מקבל עגמת נפש באמונה, זה מתקן יותר ממאה אלף תעניתים.

[הרה"ק מקאמארנא]

**לסיום נעתיק את לשון קדשו של מרן אדמו"ר זי"ע ששלח מלונדון,
פר' ויחי תש"ל, לתלמידי הישיבה"ק, וזה הוא חלק מהמכתב
המתייחס לעניני שובבי"ם:**

"ובפרט כעת כי ימים באים שנקראים בחז"ל ובראשם השלה"ק, "ימי השובבי"ם ת"ת", ובפ' רט בשנת העיבור, כהשנה, שכו"ע מודי, וימים האלה נזכרי"ם ונעשי"ם בכל דור ודור, [נזכרים] בתיקון בחי' זכר, ונעשי"ם מלשון ועשתה את צפרניה, ובתיקון בחי' זו תלוי ביאת משיח צדקינו בן דוד בעצמו, משבט יהודה [מלכות] וזה רק ע"י לימוד תוה"ק בפה מלא וכו' כי ביאת משיח צדקנו אי אפשר רק ע"י תיקון בחי' יסוד יוסף הצדיק, ע"י לימוד תוה"ק בהתמדה גדולה, וע"י תיקון תפלה שהיא מלשון נפתולי אלקים נפתלתי ונתחברתי עם אחותי, בחי' אמור לחכמה אחותי את, הוא התחברות תורה ותפלה, כי אין חכמה כחכמת תוה"ק, וע"י שניהם יחד להידבק בדביקות נפלא להבורא ברוך הוא, וכו', ויותר מאשר כתוב כאן, חרות על לוח לבי, לעוררכם ולבקשכם ולזרזכם, וכתבתי רק מאשר פלטה הקולמוס, ואסיים כעת בברכה אחת לכולכם, שתזכו לישב על המנוחה ועל הנחלה בהתמדת לימוד תוה"ק מתוך רוב שמחה".

[תורת אי"ש - מכתבים]

”ופריז מתוק לתכי”

**דברי תורה, שופכים אורה, בעניני דיומא, לאילנות ראש השנה,
הבא עלינו לטובה.**

נוהגין בחמשה עשר בשבט להרבות בו במיני פירות של אילנות.

[המג"א בשו"ע או"ח סי' קל"א סעי' ט"ז]

איתא בצוואת ר' אליעזר הגדול: בני הוי זהיר לברך על הפירות בחמשה עשר בשבט, שמנהג ותיקין הוא.

[שבט מוסר פרק ט"ז]

והנה ביצי"מ יצאו בני ישראל ממצרים, על מנת "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלו-קים", אולם לא מצאו כח לזה, כי היו שקועים במצרים במ"ט שערי טומאה, ועל כן "ולא יכלו לשתות מים ממרה", ולפיכך "וילונו העם אל משה לאמור מה נשתה", כי לא הרגישו מתיקות ונעימות התורה, "ויוריהו ה' עץ וישלך אל המים", דהיינו שהקב"ה אמר שיתן לתוך המים בבחי' עץ הנ"ל שלא כ"א ילמד בפ"ע, אלא אדרבה כאו"א ילמד עם החלש ממנו ויעמיד תלמידים, ובזכות זה "וימתקו המים", אז גם לעצמו התורה נמתקת יותר, וכמו שאמרו חז"ל ומתלמידי יותר מכולם, וזהו "שם שם לו חוק ומשפט ושם נסהו", הנסיון לידע דבר חק ומשפט, אם התורה נלמדה בקדושה וטהרה, זהו ע"י עץ עושה פרי, כי אדם יכול לרמות עצמו ולראות עצמו צדיק, אבל הבחינה האמיתית ע"י שרואים את הפירות, אם הפירות יפים וטובים, אז סימן שהעץ היה ג"כ כזה, משא"כ כשהפירות באושים, אז ידענו שגם העץ רקוב הוא, ואם רואים שוימתקו המים אז סימן שהכל בקדושה וטהרה, וזהו ענין ר"ה לאילנות, שאז נכנס שרף באילנות, שע"י נוצר הפרי, ואילו עץ שאין עושה פרי כארז, אין הנאה ממנו, אבל עץ עושה פרי, ממנו יש הנאה בט"ו בשבט, ולפיכך אוכלין פירותיו כעת בעת שהשרף עולה, להראות על הנאה ממנו, וזהו שרמז ה"בני יששכר" בספרו, בדברי המשנה ר"ה לאילן וכו', דנקט לשון יחיד, רומז לאתרוג שטעם עז ופריז שווה, וזה רמז לרב הגון ותלמיד הגון, שהעץ והפרי שוין לטובה.

[מרוך אדמו"ר זי"ע, תורת אי"ש חלק ב' עמ' ק"ב]

יסוד ראש השנה הוא מלכות השי"ת כשיש התחדשות בבריאה, שאז אומר השי"ת "בואו ונח-דש המלוכה", וכמו"כ בד' ראשי שנים, יש התחדשות בבריאה, וממילא יש התחדשות המלוכה, ובט"ו בשבט שיש התחדשות הבריאה באילנות, הוא התחדשות המלוכה ביחס לאילנות, ולפי-כך אין אומרים בו תחנון ואין קובעין בו תענית, כי הוא יום מלכות השי"ת וכיו"ט דראש השנה, ולפי זה נראה עוד שהשורש של יום חמשה עשר בשבט הוא מלכות השי"ת ביחס לאילנות שזה מתבטא בהתחדשות הבריאה ביחס לאילנות, וזה מוליד את ההלכות והמצוות שהם תלויים

באילן, וכענין שהקב"ה אומר לבנ"י "קבלו מלכותי", ואח"כ באים התרי"ג מצוות שהם בכלל ה"קבלו גזירותי", וכמו כן ה"קבלו מלכותי" של ט"ו בשבט - ראש השנה לאילנות - מוליד את ה"קבלו גזירותי" הם המצוות התלויות באילן, והיינו שע"י שמתגלה בט"ו בשבט המלכות שמים בבריאה באילנות, באים לקבל את גזירותיו ומצוותיו של השי"ת התלויות באילן, ונמצא שחמשה עשר בשבט הוא יום התגלות מלכות השי"ת בבריאה, ומה שמבואר במתני' שהוא ר"ה ביחס להלכות התלויות באילן הוא כתוצאה מזה, וממילא הסברא אומרת שענין גדול הוא לעסוק בט"ו בשבט בהלכות הנובעים מכח יום זה, כגון הל' תרומות ומעשרות וכיו"ב, ולהתחזק בזהירות קיום ושמירת מצוות התלויות באילן כתרו"מ וערלה.

[מרן אדמו"ר שליט"א, פירות טיש, ט"ו בשבט תשס"ו]

ר"ה לאילן, ראש השנה לאילנות יש לרמז מה שקיבלנו מרבותינו להתפלל בט"ו בשבט על את' רוג כשר יפה ומהודר, שיזמין השי"ת בעת המצטרך למצוה, כי הנה זה היום אשר עולה השרף באילנות, והוא כפי הזכות של כל אחד מישראל, הנה מה טוב ומה נעים שיתפלל האדם ביום ההוא, ראשית יסוד הצמיחה, שיזדמן לו הש"י לעת המצטרך את הפרי עץ הדר, והנה תפלתו תעשה פירות, וזה שרמז התנא באומרו לשון יחיד, לאילן" להורות על האילן המיוחד המבואר בתורה למצווה.

[בני יששכר מאמרי חודש שבט, מאמר ב' אות ב']

כי הנה יום ראש השנה, אפילו חמשה עשר בשבט שהוא ראש השנה לחניטת אילנות, מכל מקום הוא יום שמחה ויום טוב - כן כתב ההגמ"י ריש הלכות ר"ה עיי"ש - והסברא נותן, שהוא כעין יום כתר מלוכה, שבו חוזר תחילת הבריאה שחנטו האילנות בפעם הראשון בבריאת העו"ל, והוא כיום גנוסיא של מלכים.

[דרשות חת"ס לז"ך אלול תקצ"ה ד"ה חדות]

ט"ו בשבט הוא יום הכרה באמונת הבורא יתברך, כשנתבונן מי ברא את כל אלה הפירות והמיינים להנות בהם בני אדם.

[דרכי מוסר, עמוד ש"א]

אפשר עוד עפמ"ש בצירוף חצי חודש האחרון הוא "והי' הוא ותמורתו יהי קודש", וכמאמרם ז"ל [ב"ר מ"ב ד' ע"ש] והי' הוא לשון שמחה, ע"י אור השמחה יכול לתקן הכל לטוב... וזה שנקרא ראש השנה, שמתקן בזה כל השנה.

[ישמח ישראל]

האמונה כדמיון אילן והבטחון כמו פריו.

[רבינו בחיי בעל חובת הלבבות]

לאכול פירות בט"ו בשבט הוא סגולה לרפואה.

[בשם המגלה עמוקות]

חמשה עשר בשבט מסוגל לאהבת השי"ת, חמש"ה אותיות שמח"ה שהיא אהבה, וגם שאז עולה השרף באילנות, שרף במספר קטן בגימטריא אהבה, אהבת השי"ת עולה באילנות - דהאדם עץ השדה.

[אמרי חיים]

או יאמר כי היום מסוגל להוציא פירות טובים, היינו בנים טובים, ולזה נדרש שמירת היסוד, היפך טומאת עמלק, פגם היסוד בא מגאווה, עמלק מספר ר"ם שהוא גיאות, ובגלל זה אנו מתפללים בט"ו בשבט על אתרוג טב [עיי' בני"ש שבט ב' ב'] כי אתר"ג נוטריקון א"ל ת'בואני ר'גל ג'אוה, כדאיתא בספה"ק, וזה מרומז במשנה באח"ד בשב"ט רא"ש השנ"ה לאיל"ן, גימטריא נפש"י כעפ"ר לכ"ל תהי"ה, באח"ד בשב"ט רא"ש השנ"ה איל"ן, מספר כתנ"ת ב"ד קד"ש, גם בתשוב"ה שלמ"ה לפני"ך, לשוב בתשובה שלימה לקדש הכתנת, לזה נדרש נפשי כעפר, ובית הלל ג"כ מכוונים לדבר הזה, בחמש"ה עש"ר ב"ו גימטריא את"ה אלק[ה]י"ם אמ"ת... אם רצונך להמתיק דיני אלקים בחדס, לזה יצטרך חותם אמת, כי יעקב מדת אמת... יעק"ב אי"ש ת"ם גימ' את"ה אלק[ה]י"ם אמ"ת, שנזכה לקדושה וטהרה, ואז ימתקו הדינים ברחמים וחסדים, אכ"ר.

[שם]

"חמשה עשר מרמז" לשמוח בלמוד התורה ובנתינת צדקה, כי אמרו חז"ל [שבת ק"ד ע"א] אתו דרדקי האידנא לבי מדרשא ואמרו וכו' אלף בית אלף בינה, גימל דלת גמול דלים, אלף בינה פירש"י למוד התורה, גמול דלים הוא צדקה, וא' ב' ג' ד' גימטריא עשר, לרמז ש"עשר" - הוא א' ב' ג' ד' שמורה על לימוד תורה ונתינת צדקה, כנ"ל, צריך להיות "חמשה" - אותיות שמח"ה שיהיה בשמחה לא בעצבות.

[שם]

"רשמי לשונותא"

תיאור במקצת ממה שזכינו להתעלות בשבת קודש התאחדות ודיבוק חברים העל"ט, ויגש תשע"ד - קדימה יצ"ו.

אקדמות מילין

איה הסופר ואיה הקולמוס שיוכל לבטא את פעמי הלב ההומים ורוגשים מהשב"ק העל"ט, שחרוט היטב בלבבות כולנו, הלא לא יוכל הדיו לחרוט עלי גליון, ולא יוכל הגליון להכיל, את גודל מעלות ההתאחדות וההתעלות, והתועלת העצומה שקיבלנו בשב"ק העל"ט, עת ישבנו כולנו כאחד ביחד בדיבוק ואהבת חברים גמורה, ובוודאי כאו"א כתבו על לוח לבו וחתמו באלף עזקאין, אבל בכדי שישאר לזכרון עולם, ננסה בזאת לכתוב טפה מן הים הגדול סדרן של דברים:

והכיננו את אשר יביאו

צהרי יום השישי, תלמידי ישיבתינו הק' מכינים את עצמם לשבת הגדול והנכסף, ובשעה טובה עלינו על רכב ההסעה, הבעל עגלה מסיע אותנו תוך כדי שמיעת שירות ותשבחות, הלוך ונסוע, עד אשר הגענו אל מושב "קדימה" יצ"ו. הסתדרו בחדרים המיוחדים בבנין מוסדות "חסד לאב"רהם" - סקולען דשם, ולאחר שעה ישבו בצוותא ל"טועמיה" חיים זכו, השעון מורה על השעה 4:15, אחרי כל ההכנות הנצרכות בפניא דמעלי שבתא, יושבים כולם בביהמ"ד מוכנים להתחלת השב"ק המרוממת, לצלותא דמנחה נישא הרה"ג ר' אליהו אשלג שליט"א, שו"מ בישיבתנו הק', ובמתיקות תפלתו מתחיל, וכולם עונים אחריו: "הודו לה' כי טוב, כי לעולם חסדו" ... וית' בוננו חסדי ה' שזכינו להגיע לשב"ק המופלא הלז, שבת התאחדותינו והתעלותינו בצוותא, בשבת אחים גם יחד, ומה טוב ומה נעים הוא, אחרי תפילת המנחה שהתקיים בהתעוררות רבה, נישא מורינו רה"י שליט"א, להביא בפנינו את פתיחת השבת, וזה תו"ד: המהר"ל והמאור ושמש שניהם מתנבאים בסגנון אחד, אהא דכתיב על השב"ק: "כי אות הוא ביני וביניכם, לדעת כי אני ה' מקדישכם", דלכאורה מהו האות והסימן שהשי"ת מקדשנו בשב"ק, אלא האות הוא ההרגש האחר שיש לכ"א בשב"ק, שונה מימות החול, שהוא ענין של הקדושה, שמפני שמקבלים אנו נשמה יתירה בשב"ק, מתענגים אנו בה, וזהו הרגשת הקדושה הזו, אבל באיזה דבר נכניס את הרגשת הקדושה, זה תלוי בנו. האחד מכניסה בדברים רוחניים, בתורה ותפילה ושירות ותשב"חות לקל חי, ואילו השני מכניסה בדברים גשמיים, וכדאי' ברש"י שענין נשמה יתירה יכול לה' תבטא בזה שאוכל ושותה הרבה ואינו קץ בזה, זה צריכין אנו לעמול להכניס את הרגשת התענוג של הנשמה יתירה בתוך הקדושה, ועל מנוחתם יקדישו את שמך, ואם ישאל השואל, איך אכנס בדרכי הקדושה, כשאני במצבי השפל והירוד, ואיך אתעלה במדרגות כשאין בי שום מתום. ע"ז אמחיש משל נאה כדי לשבר את האוזן: בחו"ל היה אחד מוכר בלוני גז, וכפעם בפעם כשראה שלא מגיעים קונים, הכניס את הגז בבלונים והעיפם לרום האויר, וכך ראו האנשים שיש מכירת בלונים, ובאו לקנות. והיה יושב ליד חנותו גוי אחד, שראה את הסימן שעשה המוכר לעוברים ושבים, והבחין בבלון קטן שחור, נישא הלה אל המוכר ושאלו, האם גם הבלון הקטן והשחור הזה, יכול לעלות גבוה, השיב לו המוכר, בוודאי ובוודאי, אין הדבר תלוי בגודל הבלון או בצבעו,

העיקר הוא שאני מכניס בו את הגז, וכך עולה הוא ועף גבוה. והנמשל הוא, שיכולין לחשוב, הלא אני קטן ומצבי כ"כ לא בטוב, ואיך אתעלה. אבל אין הדבר תלוי כלל בדרגת האדם ובמצבו העכשווי, אלא העיקר הוא שיש לו נשמה חצובה משמי מרומים, חלק אלק' ממעל ממש, "מאן דנפח מדיליה נפח", כדאי' בזה"ק, ולך בכוחך זה לעלות ולהתעלות בבמתי התורה והיראה.

צלותא דמעלי שבתא

ברעותא וחדוותא ניגש מוריננו המשגיח ר' מרדכי שלמה שטערן שליט"א לקבלת שבת וער- בית, ובצוף נועמו מעלה את כל הקהל לאטמוספירה אחרת, אטמוספירה של שב"ק, "לכו נרננה לה' נריעה לצור ישענו", זהו הזמן לשיר ולשבח להשי"ת, על גודל הזכיה שנתן לנו את המתנה הטובה, חמדה גנוזה, השב"ק בכלל, ובפרט השב"ק המיוחדת והמרוממת הזו. התפילה נאמרת בקול ובהתלהבות, וברוב עם, רבנן ותלמידהון. מתחילים: "בואו ונצא לקראת כלה", ובקול ה' בכח, קול ה' בהדר, מקבלים את השב"ק, ב"לא תבושו" פצחו בריקוד בניגון הידוע "לעשות נחת רוח להבוית"ש". ותוך אמוני עם סגולה וברינה וצהלה, אומרים: "בואי בשלום עטרת בעלה, בואי כלה שבת מלכתא", ב"מזמור שיר ליום השבת" הקירות רעדו כפשוטו, וכולהו מתעטרים בנשמתין חדתין, כדין שירותא דצלותא, לברכא לה בחדווה, בנהירו דאנפין ולומר ברכו את ה' המבורך, וכמעשהו בתחילה כך גם תפילת מעריב באחרונה, בהתלהבות ושמחה עצומה.

סעודתא דחקל תפוחין קדישין

נכנסים בשערי אולם הסעודות אל השולחנות הערוכים בטוב טעם ודעת ע"י הבה"ח יחזקאל רוזנבוים נ"ו, ולאחר הזמירות הנהוגות בכל תפוצות ישראל לומר בבואם מביהכנ"ס, קידש מוריננו רה"י שליט"א על הכוס, ולאח"כ נוטלים ידיים לסעודת ליל שב"ק בטהרת ושמחת הלב, במשך הסעודה דיברו חלק מרבני הישיבה שליט"א, פתח בדברים הרה"ג ר' חיים מאיר לעווני גער שליט"א, שו"מ בשיבתנו הק', וזה תו"ד: אוסיף על מה שאמר מוריננו רה"י שליט"א בדרך צחות, ששם היישוב "קדימה" מלמדינו על מטרתנו להתקדם כל הזמן בעבודת השי"ת שיש בזה ב' דרכים יסודיים, הנצרכים לתועלת כאו"א: א' לא להסתכל על העבר, אלא לצאת קדימה, בלי שום חשבונות ומענות, מה היה לפני ומה יהיה אחרי, אלא להתחיל מחדש. ב' לא להישאר במסגרות קטנות וגבולות, דהיינו על אף שצריכים להיות שמחים בכל מעט שעושים, אבל לא להישאר בזה ולהיות שבע רצון, שברוחניות אין הסתפקות במועט, וזה הנקודה השניה, להסייג תכל קדימה כל הזמן, לשאוף לעלות יותר ויותר. לאח"כ דיבר הרה"ג ר' אהרן קעניג שליט"א, שו"מ בשיבתנו הק', וזה תו"ד: הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, רואים בהשב"ק הזה, שכולם מאוחדים ומתלכדים ביחד בהתאספות ואהבת חברים, וזה לימוד שלומדים מפרשתינו, דאיתא באוהחה"ק על הפסוק "ויגש אליו יהודה", שלכאורה הלא היה שם יהודה ליד יוסף, ומהו הלשון שניגש אליו, אלא שענינו הוא, שויגש הוא לשון אהבה וחבה, שיהודה ניגש אל יוסף באהבה, זה מלמדינו הכתוב מיהודה, לראות באמת הנקודות טובות שיש לכאו"א, ולהעריך ולאהוב את החברים, ועי"ז יתעורר אהבתם אלינו, כמו"ש בספה"ק על הפסוק "כמים הפנים אל הפנים, כן לב האדם אל האדם", שכאשר אוהב את האדם, גם הוא אוהב אותו, וזה יסוד גדול שצריכין אנו לקחת משב"ק זו לכל חיינו, להיות בהתאחדות כל הימים, לאהוב את החברים ע"י הערכה של נקודותיהם הטובות, וכמים הפנים לפנים, וכך יהיו כולם כאיש אחד בלב אחד.

היסוד השני שניתן ללמוד מפרשתינו, הוא עיקר העיקרים, בענין מה ששלח יוסף ליעקב אביו עגלות, ורשיה"ק מפרש ששלחם לסימן, שלפני שנפרדו למדו הלכות עגלה ערופה, ולכאורה למה שלח סימן כזה, היה יכול לשלוח לו יעקב איזה דברי סימן על דברים פרטיים שהיה להם בינם לבין עצמם, כי זהו דרך העולם כשלא נפגשים הרבה שנים, מזכירים משהו פרטי ביניהם, כדי להזכיר אותו ידידות שהיה להם. ואלא, שזה מראה על עיקר החיים, התוה"ק, שבזה מסר לו יוסף על סימן ביניהם, שלמדו אז ביחד, שדווקא בזה הם יזהו את הקשר ביניהם, בתוה"ק שלמדו. שכשרוצה אדם לזכור איך בילה את שנות נעורו, לא יזכור את כל דברי השטות והבל שהיה מסביבו אז, אלא רק נזכר הוא בתוה"ק שלמד, נזכר הוא באיזה הבנה נפלאה שנחתחדש לו באיזה תוס' וכיו"ב, כי זה כל מה שנשאר בחיים, וזה צריכין אנו לעשות יסוד מוצק בחיינו, שאין שום דבר חוץ מהתוה"ק, כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה, זהו הדבר שנשאר מבכל מכל כל, כי כל העולם הם חיי שעה, אבל התורה הוא חיי עולם, שבת קודש נפשי חולת אהבתך, אה! הסעודה נתמשכה בשירות ותשבחות לקל חי ביחד בחיות וחמימות, הבה"ח משה האניג הי"ו דיבר בשעת הסעודה במעלת שבת התאחדות, ששב"ק הוא זמן מסוגל לאחדות, כדאי' בספה"ק, ובספה"ק סידורו של שבת נתן רמז לזה, שאחד מהר"ת של שבת הוא שבת בו תתאחד, והאחדות מביאה את כולם אל מקורם ושורשם, הלוא הוא נשמת ישראל הכלולה מכל נשמות ישראל, וכדאי' בספה"ק שבגופים נראים נפרדים, אבל באמת שורש נשמות ישראל אחד הוא, ואין שום שנאה אחד על השני, ויבואר זאת עפ"י דברי הכלי יקר בפרשתינו, אהא דכתיב [מ"ו, כ"ז] "כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים", ומדייק שבייחוס של תולדות עשיו כתוב "נפשות" וכאן כתוב "כל הנפש", ללמדך, שאצלינו בעם ישראל כולם כלולים בנפש אחת ע"י האחדות, וזה אפשר לקשר לשב"ק, שכאמור לעיל הוא זמן מסוגל לאחדות, ועל כן אומרים אנו בזמר קה אכסוף: "ש"ק נפשות ישראל בצל כנפיך יחסיון, יריון מדשן ביתך", שהאחדות בין נפשות ישראל בשב"ק בפרט, מביאה שיתעלו ע"י אחדותם להיות מגיעים להשורש האמיתי, שהוא נשמת ישראל המוחבא בצלו של הקב"ה, "בצל כנפיך יחסיון יריון מדשן ביתך", לחסות בצל כנפי השכינה. לאח"כ תיבל הבה"ח בן ציון רוזנבערג נ"ו בדבר תורה נפלא, שמשמע בהסדרא שכל השנים מאת שירד יעקב למצרים לא הלך יוסף אליו לבקרו, ואף שהיה יעקב אבינו בארץ גושן אשר במצרים. והטעם כתב ה"דעת זקנים", שהיה יכול להיות, שע"י שיפגשו ביחד, ישאל יעקב את יוסף על דבר היעדרותו, וחשש יוסף שיצטרך לגלות לו שמכרוהו אחיו, ובכדי לא להעליב את אחיו לא נפגש אתו כל השנים, ובזה וויתר גם על עוה"ז וגם על עוה"ב. על עוה"ז - שמחת הפגישה עם אביו, ועל עוה"ב - שהיה יכול בכל אותן השנים לקנות הרבה תורה מאביו, ועל כל זה וויתר רק כדי לא לבייש את אחיו, וכאן שאנו כולנו בהתאחדות ודיבוק חברים כה רבה, אנו צריכים לקחת זאת להמשך הימים, להיזהר הלאה בבין אדם לחבירו, לא לפגוע באחרים, ואדרבה להיות באחדות ואהבה שרויה בינינו. בברכהמ"ז על הכוס נתכבד הרה"ג ר' אליהו אשלג שליט"א.

תנו שבה ושירה לקל אשר שבת ברא

בערך בשעה 9:30 התיישבו כולם לה"באטע", כשעל השולחנות מונחים פירות ומגדנות. פיאר בהשתתפותו רב הישוב הגה"צ ר' משה מרדכי טוביאס שליט"א, אשר הנעים בנועם זמירותיו, והרבה לספר מאשר חווה בצל הקודש, אצל כ"ק מרן אדמו"ר ר' אליעזר זוסיא מסקולען זי"ע.

ובין בתרי דבריו סיפר שעלה פעם כילד עם עוד ילדים לעגלתו של מרן האדמו"ר זי"ע, ואמר לו האדמו"ר בלשונו הזהב על מאמר חז"ל "מעלין בקודש ואין מורידין", מעלין בקודש - צריי כין כסדר לעלות בעבודה השי"ת, להיות במצב של עליה כל הזמן, "ואין" אם רואה האדם שאינו עולה, אז הסימן ש"מורידין", שהוא במצב של ירידה, מפני שאין דרגה באמצע, או שאדם עולה בעבודה השי"ת או שח"ו להיפוך, ע"כ צריכין להתחזק להתעלות כסדר בעבודה השי"ת. המחזה לא יצוייר, ישוער או יתואר עלי דף, את גודל ההתעוררות שהיה אז, עת ששרו ביחד ניגוני שב"ק, "מנוחה ושמחה אור ליהודים" מתבקע מפיות ולבות כולנו, אה! "לבי ובשרי ירננו לקל חי", כן גם דיבר מורינו המשגיח ר' מרדכי שלמה שטערן שליט"א בענין ההתאספות בליל שבת ועוד, וזה תו"ד: בספה"ק סידורו של שבת, היטיב לבאר את הגמ' הידועה, "אמר לו הקב"ה למשה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ורוצה אני ליתנה לישראל לך והודיעם", שלכאורה קשה מהו הלשון "יש לי" דאם איירי על "מתנה" היינו שמתייחס למקבלו, והיה צריך לומר "חפץ יקר יש לי בבית גנזי", דהיינו שהחפץ הזה רוצה ליתנה לישראל, אבל מתנה היינו החפץ שקיבל המקבל, והלא הקב"ה הוא הנותן, א"כ איך תואם "מתנה יש לי". ומתרץ בביאור נפלא, דאי' במדרש שטען לו משרע"ה לפרעה "כלום יש עבד שאין לו יום מנוחה", והסכים פרעה לדבר, ואמר לו שיבחור יום אחד בשביל ישראל למנוחתם מכל השבוע של עבודת הפרך, ובחר משרע"ה את יום השבת, וכתוב בתנא דבי אליהו שהתאספו בליל שב"ק לעשות חשבון הנפש ונשבעו אחד לשני שלא ישנו את שמם לשונם ולבושם, וזה היה מעלה גדולה, כי בדרך כלל עבד שמקבל לעצמו יום מנוחה מנצלו למנוחה מכל השבוע, משא"כ בני ישראל הקדושים ישבו ביחד בליליא דשבתא בהתאספות לכבות כאחד לראות איפה הם עומדים בעולם, ונשבעו אחד לשני על שמירת היהדות, ובזה נתנו הם נח"ר גדול להבוי"ת ש עוד לפני שקבלו את מצוות השבת, וזהו שאמר הקב"ה למשה, "מתנה טובה יש לי בבית גנזי", אותה המתנה שקיבלתי מעם ישראל, אותן ההתאספויות שערכו ביחד לכבוד יום מנוחתם, רוצה אני להחזיר מתנה זאת להם, ושבת שמה. וזה מה שאנו ממשיכים ועושים כאן, להתאגד ולהתאחד בליל השב"ק, לעשות חשבה"נ, להיות ממארי דחושבנא על כל מעשי השבוע ולשוב אל השי"ת, ולשבח אליו בשירות ותשבחות לכבוד המתנה הטובה שנתן לנו, ומה ידידות מנוחתך עת אנו יושבים בליל שב"ק, להתעלם יחד באהבים, ולשיר בקול נעים, למלך שוכן מרומים, לו אנו דבקים. ודיבר ג"כ ששב"ק זו מהווה כבר תחילת ההכנה לימי השובבי"ם, שהרי משבת קודש "כל שתא יומין מי ניה מתברכין", דהיינו שהשב"ק פר' ויגש הוא מקור הברכה לפר' ויחי, ובפר' ויחי איתא שכולה חיזוק: א' ויתחזק ישראל. ב' חזק חזק ונתחזק. ג' בהפטורה: וחזקת והיית לאיש, ובחיזוקים אלו נכנסים לשובבי"ם. עוד דיבר מענין ההתחדשות במצוות השי"ת, לענין השב"ק, אי' מהרה"ק ר' מענדעלע וויטעבסק'ער זי"ע שיחשוב האדם, שכל שבת לא היה אף פעם כמוהו ולא יהיה אף פעם כמוהו, שאכן זהו האמת, ע"כ צריך כל שבת ושבת להיראות אצלינו בהתחדשות הכי גדול, וכן בכל ענין בעבודה השי"ת, פעם רצה אחד מהצדיקים להמחיש להחסידיו חשיבות הענין של ברכות הנהנין, ציווה למשמשו להודיע לחסידיו די בכל אתר ואתר שרוצה הוא לדבר בפניהם, וכל אחד ישתתף איש בל יעדר. בשעה היעודה החלו לזרום חסידים מכל קצוות תבל, עד שכל בית המדרש היה מלא מפה אל פה, ונכנס הרבי למקומו, והוציא לפניהם תפוח, ואמר להם כך: רואים אתם את התפוח הזה, נתגלגלו בו נשמות רבות, שאחרי תקופה ארוכה שרוצים כבר להיתקן ולחזור לשורשם הוכנסו לתוכו, הכל כדי שע"י ברכתנו בכוונה הראויה נזכך את הפרי.

וכך יתוקנו אותם נשמות. בזה רצה להמחישם כמה כל ברכה הוא עבודה חדשה ותיקון חדש, וזה צריכין אנו לקיים, שיהיו ד"ת עליך כחדשים, ובכל עבודה ש"ת, יעזור ה' שנוכה להתחדש כראוי בכל דבר ודבר בעבודה ש"ת בשיר וקול תודה פתחו בריקודים לכבוד שבת מלכתא, וביטללי אורה ושמחה נסתיים ה"באטע".

ברן יחד כוכבי בוקר

השעה 1:00 ליל שב"ק בעוד התושבים נמים את שנתם בטרם יפצע השחר, בבנין "חסד לא ברהם" שרויים באטמוספירה של שבת קודש, בראשות רה"י והמשגיחים שליט"א, התקיים אחרי ה"באטע" המשיך זמירות השב"ק ב"חבורה" עם כמה מבחורי ישיבתנו הק'. שרו ניגוני התעוררות, כן גם ניגוני שמחה, השייכים לשבת ולא דווקא, לכבוד יום זה המכובד מכל ימים. גולת הכותרת היה ה"קה רבון" שהושר בהתעוררות רבה, ובשעה מאוחרת נסתיים ה"חבורה" כשבאמתחתנו אוצרות יקרות שזכינו לקבל במהלך ליל השב"ק, אוצרות מלאות של "להתעדן באהבתך וביראתך".

וביום השבת

וביום השבת קודש, בערך בשעה 8:30 בבוקר נעמדו כולם לתפילת שחרית. בעל התפילה: הבה"ח פנחס שלמה אליעזר ני"ו, שהצית את יוקדת, והבעיר את ההתלהבות הגדולה בתפילת שחרית, ל"שוכן עד", ניגש הרה"ג ר' אליהו אשלג שליט"א שהלהיב את הקהל יותר, כן המשיך התפילה בקול המעורר את הכוונה ובהתלהבות עצומה. אחרי תפילת שחרית, מסר מורינו רה"י שליט"א שיעור נפלא בהל' לחם משנה, בבירורי השיטות ונימוקיהם, שהיה לתועלת גדולה בהבהרת הענין. בעל קורא: הרה"ג ר' חיים מאיר לעווניגער שליט"א. לתפילת המוספין ניגש הרה"ג ר' אהרן קעניג שליט"א, ויחד כולם קדושה עונים וכתר יתנו עם ישראל קבוצי מטה, יחד מלאכים המוני מעלה, לו ית' אלוקינו, אבינו, מלכינו ומושיענו, אשר יושיענו ויגאלנו שנית, בקרוב בב"א.

אסדר לסעודתא בצפרא דשבתא

אחרי התפילה נכנסו כולם לאולם הסעודות לסעודת היום, רה"י שליט"א קידש, ולאחר נט"י שרו אתקינו סעודתא, אסדר לסעודתא, חי ה' וברוך צורי ומזמור לדוד. במשך הסעודה כיבד מורינו רה"י שליט"א כמה מהבחורים ני"ו בניגונים, ומה נאדר ונהדר בקודש היה המחזה כאשר כולם יושבים בצוותא ושרים ניגוני שב"ק. נתכבד בדברים הרה"ג ר' אליהו אשלג שליט"א, וזה תו"ד: ויגש אליו יהודה. אומר השפת אמת, איך ניגשים, דהיינו מתקרבים, להקב"ה, ע"י עבודת ההודיה - שיהודה מרמז על הקב"ה, וגם שהוא מלשון הודיה, כי ע"י הודיה להשי"ת אפשר להגיע למדרגות ולקבל הרבה, אפי' שאינו ראוי מצד עצמו, עוד ענין מרומז בפסוק, אי' בספה"ק שזה שניגש יהודה - בחי' מלך, אל יוסף - בחי' צדיק, היה ענין הכנעה של מלך לצדיק, ואז מת רבה ברכה בעולם גם לדורות הבאים, וזה רואים במצרים, שמפני אותה ההכנעה וההתבטלות של יהודה ליוסף, ירדו ישראל שם בדרך כבוד, ולא בשלשלאות של ברזל, ואפי' שעשה זאת רק אדם אחד, אבל מפעולה זאת נמשך שפע לכלל ישראל. והנרצה לעניננו, שנדע שע"י שאנו עובדים על מדותינו ומוותרים אחד לחבירו, אנו ממשיכים ברכה רבה על הכלל והפרט וזוכין

לדברים הרבה. כן גם בענין עבודת ההודיה, מודים אנחנו להקב"ה על הישיבה הק' שמתעלים בה בחורים בתוה"ק, בפלפול חברים מתוך סברא ישרה, והכל בהדרכת מורינו רה"י וכל הצוות שליט"א, יעזור השי"ת שיהיה לתועלת והצלחה לכלל ולפרט. לאח"כ נתכבד מורינו המשיגה ר' יעקב גולדבערג שליט"א, וזה תו"ד: כתוב בפרשתינו "ועתה אל תעצבו" ופירשוהו בספה"ק ע"ד מאמרז"ל "אין ועתה אלא לשון תשובה", צריכים לעשות תשובה בשמחה. והנה יש ביאור נפלא מה"ש משמואל", שבמה ששלח יוסף ליעקב אביו את העגלות, בזה רמז לו מה שחיוק אותו כל אותן השנים, שהגלגל כל הזמן שעולה, הוא מתנשא רק עד המקסימום שיכול לעלות, ואז יורד הוא מיד, אבל כשירד עד להמקסימום שיכול לרדת, עולה הוא שוב מיד, וכן חוזר חלילה, שהתחזק בזה שאין אופן שנשאר האדם במצבו הרבה זמן, שאפי' שירד עד לעמקי השיתין, דווקא אז מתגלגל מזלו ועולה הוא שוב, וכן כשעולה במדרגתו, אם יעלה עד להכי גבוה שאפשר להיות, ירד מיד אח"כ, שהאדם הוא הולך כל הזמן, ולא ישאר במצב של עליה או ירידה תקופות ארוכות, שכל הזמן צריכים לעבוד ולהתעמל, וכך מתחזקים ומתעלים. וכדי להמחיש את הענין, יש ספור יפה המובא בהקדמה לדרשות החת"ס זי"ע שהיה החת"ס מרבה לספרו, מפני התועלת והמוסר השכל שיוצא מהספור - שהאדם הוא כ"ז הולך: היה פעם רב של קהילה אחת שהיה נבון וחכם, ונתפרסם מאד מרוב פיקחותו, עד ששמע מלך הארץ ההיא, ומינה אותו ליועץ המלוכה, והיה המלך אוהבו מאד ופעם א' נתעורר כ"כ אהבתו אליו שנתן לו את טבעתו היקרה, והלך פעם על שפת הים ונפל הטבעת, וממש ברגע האחרון הצליח לחטוף את הטבעת, והתחיל היועץ לפשפש במעשיו מה זה ועל מה זה שאירע לו, עד שחשב לעצמו שהוא הגיע לרום המעלה והמעמד הכי גבוה שאפשר להיות, ומכאן רק יוכל לרדת, והתפטר מיד מלהיות יועץ, וכך ירד מדרגה לדרגה עד שנהיה לאיש פשוט מקבץ נדבות, וביום מן הימים התחיל לחשוב שמן המצב הזה יהא לו רק עליה, שכאן זה כבר הירידה הכי גדולה ביחס כפי שהיה מקודם, וחזר לבית המלוכה וקיבלו המלך שוב ליועץ, ופעם א' נפגש עם המלך, והיה עייף מאד, ובאמצע שיחתו עם המלך התנמנם קצת, וכשנתעורר הופתע שלא רק שלא כעס עליו המלך, רק שהכניס תחת ראשו את הכר שלו עצמו, עד שהחליט שמן המצב הזה הוא ירד, שזה כבר העליה הכי גבוהה, ושוב התפטר מלהיות יועץ, ומזה הבין שאדם הוא כל הזמן הולך, כשעולה הוא עד להכי גבוה שאפשר להיות יורד הוא, וכשירד הוא עד לדיוטא התחתונה הוא עולה מיד. יעזור השי"ת שנזכה לילך ולהתעלות בעבודתו כרצונו הטוב עמנו. בברכהמ"ז על הכוס נתכבד מורינו רה"י שליט"א.

ויהי בעלות המנחה

כרבע שעה לפני שקיעת החמה, התפללו מנחה של שב"ק מתוך מנוחת אהבה ונדבה, אמת ואמונה. בעל התפלה: הבה"ח מרדכי שלמה הכהן קופילוביץ נ"ו, ומי כעמך ישראל נערכים לקראת ה"שפיץ" של השב"ק, כי בא מועד, הזמן הקדוש רעווא דרעוון.

קריבו לי חזו חילי

בטרם נטו צללי ערב, נוטלים ידיים להסעודה הק' של"ס, אשר הריבוי והתוספת בה משפיע נחלה בלי מצרים. הרה"ג ר' חיים מאיר לעווניגער שליט"א התחיל בניגונים: אתקינו לסעודתא, בני היכלא ומזמור לדוד, כן גם כאן כיבד מורינו רה"י שליט"א כמה מהבחורים נ"ו בניגונים, ומי

יוכל לתאר את המעמד, עת מתעוררין רגשי הלב בהתעוררות תשובה אמיתית, להידבק באור פני מלך חיים, הרי השתא מסיימים את השבת קודש ביתר שאת ועוז, בזמן הקדוש הזה, דלית דינין דתקיפין. זכינו להופעת מרא דאתרא שליט"א, שהלהיב את כולם בדיבוריו המופלאים, וזה תו"ד: איתא בגמ' שבת [ל"א:] ששיטת ר' יוסי הוא, שסותר ע"מ לבנות במקומו הוי סותר, ע"מ לבנות שלא במקומו לא הוי סותר, הקשה רבה קושיא עצומה, מכדי כל מלאכת שבת ילפינן להו ממשכן, ושם הרי סתירת המשכן היה על מנת לבנות שלא במקומו, שהיו סותרין אותו בחנייה זו, ונוסעים למקום אחר וחונים, וחוזרים ומקימין אותו [רש"י] - א"כ נמצא שמלאכת סותר לומדים ממשכן שענינו הוא ע"מ לבנות שלא במקומו, א"ל שאני התם, כיון דכתיב על פי ה' יחנו, כסותר ע"מ לבנות במקומו דמי. והוקשה מאוד מהו התירוצ' של הגמ', דאם רוצה לתרץ בדברי אגדה יכולים לתרץ כך, אבל לכאורה הקושיא במקומה עומדת, דאפי' שאכן הכל על פי ה', אבל מציאות הדברים הוא שסתירת המשכן היה ע"מ לבנות שלא במקומו. מבאר הגר"ח שמואלביץ זצוק"ל באור חדש את תירוצ' הגמ' אשר ממש שפתיים ישק, ענין על פי ה' הוא, שכל הסתירות החניות וההקמות, הכל עפ"י ה' יחנו ועפ"י ה' יסעו, הכל תלוי בציווי השי"ת, א"כ זה שסתרו והקימו במקום אחר זה לא ע"מ לבנות שלא במקומו, דהכל כבמקום אחד הוא, שבני ישראל הולכים במהלך אחד הכל תחת יד ה' והשגחתו, ועל דרך זו מפרש המהרש"א את הגמ' בברכות [ח']. שאמרו לרבי יוחנן דאיכא סבי דבבל שתמה אהא דכתיב "למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה" וגו', האם רק בא"י יש אריכות ימים ולא בחו"ל? אמרו לו שבחו"ל זה שמקד דימים בשחרית ומאחרים בערבית בביהכנ"ס זה מאריך ימיהם, ולכאורה קשה מהו ענין האריכות ימים שנצמח מהקדימה והאיחור בבית הכנסת, בשלמא התועלת שיצא מזה הוא שילמדו יותר ויבינו יותר את התורה"ק, אבל מהו ענין אריכות ימים לכאן? מתרץ המהרש"א עפ"י הגמ' [מגילה] "עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בא"י", על כן זה כאילו שהבתי מדרשות בבבל הם כבר בא"י שהרי עתידין להיקבע שם, ומקבלים אם כן השכר של "למען ירבו ימיכם" וזה מה שהשיבו לו שע"י שמקדמי וחשוכי בביהכנ"ס הוא דתורכי חיי, רואים כאן ג"כ את הענין הזה, שבגלל שעתידין שיקבעו בא"י נחשבים ג"כ לא"י, והכל ענין אחד הוא. בחורים יקרים! יכולני להבטיח לכם בהבטחה כנה, שתוכלו אם רק תרצו לצמוח גדולי ישראל, זאת עשו, תלכו בכל עניינכם הכל על פי ה', ואיך עושים זאת, ע"י שתחליטו להתקשר בקשר בל ינותק מהתורה"ק להיות מהמקדמי וחשוכי ולהתנהג הכל בדרך התורה"ק, וכך תזכו להיות גדולי תורה וירא"ש, לתפארת כרם בית ישראל. בברכהמ"ז נתכבד הרב שליט"א, ואסמינו מלאות מזון אל זן בהתעלות רבה והשפעות טובות משב"ק זו, אשר כל כולה היה התלכדות חבורתינו באהבה ואוצרות מלאות של תורה וקדושה, כן יעזור השי"ת שיומשך לכל חיינו.

המבדיל בין קודש לחול

לתפלת מעריב ניגש הבה"ח פנחס שלמה אליעזר נ"ו ולאח"כ הבדלה. בתקווה ובתפלה יצאנו מהשב"ק, שאבינו מלכינו יחַל עלינו הימים הבאים לקראתינו לשלום, חשוכים מכל חטא ופשע ומנוקים מכל עוון ומדובקים ביראתו.

במוצאי מנוחה

אי שם בפנים אולם הסעודות מתחולל תכונה רבתי לקראת הערב המיוחד, הבה"ח יחזקאל רוזנבוים הי"ו עורך את השולחנות בטוב טעם ודעת כנאה ויאה לסעודתא דדוד מלכא משייחא, ולאחר זמן נפתחו השערים ונטלו ידיים להסעודה. פיארו את שולחן הכבוד ה"ה מורינא ראש הישיבה והמשגיחים שליט"א, וברשפי אש שלהבת קה מתחילים: "אתקינו סעודתא דמהימנותא שלימתא חדוותא דמלכא קדישא, דא היא סעודתא דדוד מלכא משיחא", הנעים את המעמד בצלצלי שמע וצלצלי תרועה: הבה"ח מרדכי ווייס ני"ו, כיבדו את ה' מגרונם הבה"ח יחזקאל רוזנבוים ני"ו, הבה"ח מרדכי שלמה קופילוביץ ני"ו. במשך המלווה מלכה חילק מורינא רה"י שליט"א יי"ש, ואמר מורינא המשגיח ר' מרדכי שלמה שטערן שליט"א, שהחסידים נהגו לשתות יי"ש, מפני שיש לו מעלה גדולה שאפי' שיהיה במצב של קור חזק לא יושפע מזה ונשאר בחמימותו, ולכן שתו יי"ש בכדי להכניס לתוכם את המסר הזה, לא להתפעל מהסביבה, ולא ליבוש מפני המלעיגים בעבודת השם יתברך. הבה"ח פנחס שלמה אליעזר הי"ו הביע דברי הכרת הטוב לכל הצוות שליט"א על מסירותם בכלל, ובפרט על ארגון השבת עהצהיו"ט. כת' מריץ על ההתמדה הגדולה שהיה בישיבה"ק בלימוד שעות רצופות כהכנה להשב"ק במסגרת "לקראת שבת", חילק מורינא רה"י שליט"א פרסים להבחורים החשובים ני"ו, ומקודם התחיל בדברי פתיחה, אשר הראו הבה"ח ני"ו שיכולים הם לשקוד על דלתות התורה"ק שעות רבות בתענית דבור, וזה נתהווה ע"י הרצון, והפרסים מחלקים רק כאות הוקרה והערכה לכל אחד שנצטרף למסגרת "לקראת שבת", אבל העיקר שצריכים לידע, שאם רוצים יכולים להשיג עד אין שיעור, שהרי "אין דבר העומד בפני הרצון", ב"ה היכולת בידינו, אבל הרצונות צריכים אנו לחזק בתוכינו. לאח"כ דיבר מורינא המשגיח הגרמ"ש שטערן שליט"א בענין "שכר מצווה מצווה ושכר עבירה עבירה", אשר אחד מהפשטים הוא ששכרו הוא המצווה עצמה שעומד לזכותו, או להיפוך ח"ו, "ווייל אלעס וואס מ'טוט, טוט מען פאר זיך אליין". והמשיל את הענין במעשה שהתרחש במציאות, באדם שנולד לו בן נבון וחכם, ונעשה כ"כ מוכשר ששלחוהו ללמוד מקצו"עו במקומות שונים, ונתעשר מאד מעבודתו, ואחרי שנים רבות שלא ראוהו, התחפש הבן כדי להפתיעו, ובא לבית האב והניח שם את כלי כספו וזהבו, והאב שהיה עני מרוד חמד את הכסף, והשקה אותו הרבה, ונשתכר עד שיישן עמוק מאד, ולא פחות ולא יותר הרגו אביו כדי לקחת לעצמו את הכסף והזהב, ואחר זמן כשנודע להאבא שהלה היה בנו אהובו ירד מדעתו לגמרי. מזה רואים ששכר עבירה עבירה, זה עצמו שעושה את העבירה הוא עושה זאת בשבילו, ומדה טובה מרובה ששכר מצווה מצווה, כשעושים מצווה זה סניגור לאדם ועומד בשבילו לזכות". בברכהמ"ז על הכוס נתכבד מורינא המשגיח ר' מרדכי שלמה שטערן שליט"א.

קול צהלה ורינה שפתי אז תרננה

בשמחה רבה ובהרגשת סיפוק רב מכל השבת קודש העבר עלינו לטובה ולברכה, פצחו בריקודים נלהבים בקול רינה ותודה המון חוגג, ריקודים ומחולות, לאח"כ שרו ניגוני דבקות, ובהתעלות נפלאה נסתיים ה"מלווה מלכה".

מזמור לתודה

מקרב הלב פנימה, בהכרת הטוב נרימה, זאת הברכה, אשרי להם ככה, הני צנתרי דדהבא, אשר אינם חוסכים יום ולילה, למען ישיבתינו הקדושה, לכל תלמידי הישיבה, לבם ערה ופתוחה, תורה"ק ואורחותיה הם מרביצים באורה, ה"ה צוות רבני הישיבה, אשר רבים הם ורבים מעשיהם הטובים לפורטה, ולהבה"ח יחזקאל רוזנבוים הי"ו ולכל העוזרים והמסייעים, תבורכו בכפלי כפליים, ואך טוב וחסד ירדפוכם כל הימים.

האטס געפועל'ט אלעס גוטס

בקשתינו תיערב כלפי שמיא, שכשם שזכינו להתאחד בשב"ק זו באחדות ואהבת חברים, כן נזכה להתאחד יחד כל בית ישראל ולקבל פני משיח צדקינו ברננים, במהרה דידן, ויזמרון לך שירין ורחשין בירושלים קרתא דשופריא, בב"א.

ישיבה גדולה
כלל חסידי למצוינים
חזקם סופר

מחנה אברהם

מיסודו של

מנחם מנחם פרידמאן רבני"ש אונגד צוק"ל

